

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Sžf/33/2012
Identifikačné číslo spisu:	7011200028
Dátum vydania rozhodnutia:	27.02.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Jozef Milučký
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:7011200028.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Kováčovej a členov senátu JUDr. Jozefa Milučkého a JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD., v právnej veci žalobcu: KERAMARKET, s.r.o., Košice, Južná trieda 82, zastúpeného advokátkou JUDr. Zuzanou Komorovskou, so sídlom v Košiciach, ulica Kuzmányho č. 57, proti žalovanému Finančnému riaditeľstvu Slovenskej republiky, Bratislava Vázovova č. 2, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia orgánu štátnej správy Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky Banská Bystrica zo dňa 20. októbra 2010, č. I/223/17291-109 555/2010/999608 -r, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 7S/4/2011 -31 zo dňa 18. januára 2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 7S/4/2011 -31 zo dňa 18. januára 2012, **p o t v r d z u j e**.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Košiciach zamietol žalobný návrh žalobcu, ktorým sa domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného, ktorým žalovaný v odvolacom konaní v zmysle ustanovenia § 48 ods. 5 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej len "zákon o správe daní alebo to za zákon č. 511/1992 Zb.") zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil dodatočný platobný výmer Daňového úradu Košice IV. zo dňa 8. júla 2010, č. 698/230/61214/10/Pajt., ktorým bol v zmysle § 44 ods. 6 písm. b/ bod 1 uvedeného zákona vyrubený rozdiel na dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie jún 2009 v sume 31 393,17 eur. Krajský súd takto rozhodol, keď sa stotožnil so žalovaným, že u žalobcu došlo k porušeniu § 49 v nadväznosti na § 51 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty, pretože žalobca v konaní neuniesol dôkazné bremeno a nepreukázal, že by ku zdaniteľnému plneniu, na základe ktorého si uplatnil nárok na nadmerný odpočet dane z pridanej hodnoty za príslušné zdaňovacie obdobie v skutočnosti aj došlo. Ďalej krajský súd dôvodil tým, že daňový doklad je z hľadiska nároku na odpočet dane z pridanej hodnoty použiteľný iba vtedy, ak obsahuje zákonom predpísané náležitosti, je vydaný platiteľom DPH, t.j. konkrétnou fyzickou alebo právnickou osobou, ktorá spĺňa atribúty platiteľa DPH a údaje v ňom odrážajú skutočnosť. Potom takýto daňový doklad deklaruje, že došlo k zdaniteľnému plneniu medzi

dvoma platiteľmi dane z pridanej hodnoty. Daňovou kontrolou a šetreniami správcom dane bolo spochybnené uskutočnenie predmetných zdaniteľných plnení a žalobca v priebehu daňového konania nepreukázal, že v kontrolovanom zdaňovacom období došlo k uskutočneniu zdaniteľných plnení, špecifikovaných v protokole o výsledku daňovej kontroly, ako aj v dodatočnom platobnom výmere a to vo vzťahu k dodávateľovi, obchodnej spoločnosti SAUBER, s.r.o., čo bolo základnou podmienkou pre uplatnenie odpočtu na dani a bez jej splnenia je bezpredmetné skúmanie splnenia ostatných zákonných podmienok odpočtu DPH, ktoré sa bez uskutočnenia zdaniteľného plnenia stávajú bezzákladnými. Krajský súd ďalej dôvodil, že žalobca v konaní nepredložil žiadne dôkazy, ktoré by spochybnili výpoveď konateľa spoločnosti SAUBER, s.r.o., ktorý poprel obchodnú spoluprácu, ako aj dodanie akejkoľvek služby v prospech spoločnosti žalobcu. Predložené faktúry, príjmové pokladničné doklady a leták, ktoré boli predložené konateľom žalobcu v priebehu konania pred správnymi orgánmi bez ďalšieho aj podľa názoru súdu nebolo možné považovať za dostatočné dôkazy, pre preukázanie existencie predmetného zdaniteľného plnenia. Pokiaľ ide o námietku žalobcu týkajúcu sa pochybenia pri vykonanom dokazovaní (odňatie možnosti konať a vyjadriť sa k výpovedi svedka Z. Z. v dôsledku nedoručenia opakovaného predvolania na výsluch svedka žalobcovi), tak takúto námietku nemohol krajský súd akceptovať, ani sa ňou zaoberať, nakoľko predmetom súdneho prieskumu môžu byť len tie námietky vznesené v žalobe, ktoré už boli uplatnené v odvolaní proti rozhodnutiu správneho orgánu 1. stupňa a s ktorými sa musel žalovaný ako odvolací správny orgán vysporiadať v napadnutom rozhodnutí. Keďže táto námietka nebola obsahom odvolania daňového subjektu, zaoberaním sa ňou by potom súdne preskúmvacie konanie nahrádzalo inštitút odvolacieho konania, ako nevyhnutného predpokladu na podanie žaloby v zmysle ustanovenia § 247 a nasl. O.s.p.

Proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach podal odvolanie žalobca a žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky v odvolacom konaní zrušil napadnutý rozsudok krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Uviedol, že správca dane nepreveril všetky dôkazy žalobcu a neumožnil mu obhajobu pri výsluchu konateľa spoločnosti SAUBER, s.r.o. Tiež mu nedoručil upovedomenie o výsluchu konateľa uvedenej spoločnosti Z. Z., nakoľko firma Sauber vykonala pre žalobcu výrobu letákov, ktoré aj doručovala a urobila aj rozvoz letákov a za výrobu a službu riadne aj žalobca zaplatil. Ďalej uviedol, že odovzdal všetky žiadané dokumenty Daňovému úradu v Košiciach, avšak pracovníčka daňového úradu to nebrala vážne, taktiež nie je pravdou, že by žalobca nemal záujem dôjsť na výsluch svedka. Na základe tvrdení konateľa Z. Z. zo spoločnosti SAUBER, s.r.o. daňový úrad vypracoval príslušný protokol o daňovej kontrole, ktorý bol vyhotovený na základe nepravdivých skutočností. Žalovaný tiež nepreskúmal a nepreveril tvrdenia žalobcu a dal za pravdu správcovi dane. Žalobca má za to, že v danom prípade splnil všetky zákonom stanovené podmienky v zmysle zákona o dani z pridanej hodnoty.

Žalovaný správny orgán sa ku odvolaniu žalobcu vyjadril a uviedol, že počas výkonu daňovej kontroly vypočul svedka - konateľa spoločnosti SAUBER, s.r.o., Z. Z., pričom zaslal upovedomenie o jeho výsluchu aj žalobcovi a to na adresu uvedenú v registri platiteľov vedenú na daňovom úrade. Skutočnosť, že si žalobca písomnú zásielku obsahujúcu upovedomenie o výsluchu Z. Z. neprevzal, neznamena, že žalobcovi bola odňatá možnosť konať na správnom orgáne. Žalobca bol tiež oboznámený s výsledkami zistení Daňovým úradom Košice II., ktoré obsahovali aj vyjadrenie svedka Z. Z. k deklarovaniu plneniu (zhodné s obsahom jeho svedeckej výpovede) a teda mal možnosť v rámci kontroly ako aj v rámci jeho vyjadrenia k výsledkom zistení Daňového úradu Košice II., vykonať dôkazy svojich tvrdení, ktoré sú obsahom zápisnice č. 698/320/1342/2010/Šár. V priebehu kontroly mal žalobca možnosť kedykoľvek uplatniť svoje práva v zmysle ustanovenia § 15 zákona č. 511/1992 Zb., svoje právo však nevyužil. Správca dane napriek uvedenému, z hľadiska preukázania reálnosti deklarovaneho plnenia, posúdil aj dôkazné prostriedky predložené žalobcom (faktúry, príjmové pokladničné doklady, leták), ako aj vyjadrenie T. R., konateľa žalobcu, avšak svedecká výpoveď konateľa spoločnosti SAUBER Z. Z. spochybnila hodnotnosť uvedených dokladov a preto bolo povinnosťou žalobcu v zmysle ustanovenia § 28 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb. vyvrátiť skutočnosti, ktoré sú obsahom svedeckej výpovede Z. Z..

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) preskúmal napadnuté rozhodnutie krajského súdu a konanie, ktoré mu predchádzalo v

rozsahu a medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP); odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá OSP), keď deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu proti rozsudku krajského súdu nie je možné vyhovieť z nasledovných dôvodov:

Podľa § 244 ods.1 O.s.p. v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb, alebo opravných prostriedkov prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu .

Podľa druhej hlavy piatej časti O.s.p. sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 O.s.p.).

Podľa § 250i ods. 1 veta prvá je pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia.

Predmetom súdneho prieskumu v danom prípade bolo posúdenie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného ako odvolacieho orgánu v daňovej veci, ktorý preskúmal dodatočný platobný výmer správca dane, ktorým bol žalobcovi ako platiteľovi dane, vyrubený rozdiel DPH za zdaňovacie obdobie jún 2009 vo výške 31 396,17 €.

Podľa § 29 ods. 8 zákona o správe daní, daňový subjekt preukazuje skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v priznaní, hlásení a vyúčtovaní, alebo na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcou dane v priebehu daňového konania, ako aj vierohodnosť, správnosť alebo úplnosť povinných evidencií alebo záznamov vedených daňovým subjektom.

Jednou zo základných zásad daňového konania je v zmysle zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov, zásada zákonnosti, ktorá ustanovuje povinnosť pre správcu dane v daňovom konaní postupovať v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi (§ 2 ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb.). V zmysle zásady súčinnosti (§ 2 ods. 2 zákona č. 511/1992 Zb.) správca dane postupuje v daňovom konaní v úzkej súčinnosti s daňovými subjektmi. Pre daňovú kontrolu a daňové konanie je jednou z najvýznamnejších zásad tzv. zásada voľného hodnotenia dôkazov (§ 2 ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb.), podľa ktorej správca dane hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom prihliada na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo.

Účelom daňového konania je zistenie, či si daňové subjekty splnili v súlade s príslušnými hmotnoprávnymi predpismi svoje povinnosti voči štátnemu rozpočtu. Zákon o správe daní a poplatkov preto zakotvuje oprávnenie daňových orgánov, aby mohli zisťovať, či daňové subjekty si splnili svoje povinnosti stanovené príslušnými hmotnoprávnymi predpismi. Keďže ide o fiškálne záujmy štátu, zákon o správe daní a poplatkov obsahuje osobitnú úpravu zisťovania, preverovania základu dane, alebo iných skutočností rozhodujúcich pre správne určenie dane alebo daňovej povinnosti daňového subjektu.

Podľa § 29 ods. 1 zákona o správe daní dokazovanie vykonáva správca dane, ktorý vedie daňové konanie.

Podľa § 29 ods. 2 zákona o správe daní, správca dane dbá, aby skutočnosti rozhodujúce pre určenie daňovej povinnosti boli zistené čo najúplnejšie a nie je pri tom viazaný iba návrhmi daňových subjektov.

Podľa § 49 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z. z. v platnom znení právo odpočítať daň z tovaru alebo zo služby vzniká platiteľovi v deň, keď pri tomto tovare alebo službe vznikla daňová povinnosť.

Podľa § 49 ods. 2 písm. a/ zákona o DPH platiteľ môže odpočítať od dane, ktorú je povinný platiť, daň z tovarov a služieb, ktoré použije na účely svojho podnikania ako platiteľ, s výnimkou ods. 3 a 6. Platiteľ môže odpočítať daň, ak je daň voči nemu uplatnená iným platiteľom v tuzemsku z tovarov a služieb, ktoré sú alebo majú byť platiteľovi dodané.

Podľa § 51 ods. 1 písm. a/ zákona o DPH právo na odpočítanie dane podľa § 49 môže platiteľ uplatniť,

ak pri odpočítaní dane podľa § 49 ods. 2 písm. a/ má faktúru od platiteľa vyhotovenú podľa § 71.

Predmetom konania v danej veci bolo preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného zo dňa 20. októbra 2010, ktorým tento potvrdil rozhodnutie - dodatočný platobný výmer Daňového úradu Košice IV. zo dňa 8. júla 2010, ktorým správca dane dovyrubil žalobcovi rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie jún 2009.

Najvyšší súd Slovenskej republiky mal z obsahu pripojeného administratívneho ako aj súdneho spisu preukázané, že správca dane vykonal u žalobcu daňovú kontrolu za zdaňovacie obdobie jún 2009 zameranú na kontrolu dodržiavania ustanovení zákona č. 222/2004 Z. z. o DPH, ktorú ukončil protokolom č. 698/320/46860/2010/Šarv zo dňa 3. júna 2010 a prerokoval ho so žalobcom dňa 7. júla 2010. Z predložených dokladov vyplýva, že správca dane vykonal rozsiahle dokazovanie, na základe ktorého mal za preukázané, že dodávateľská spoločnosť SAUBER, s.r.o. ako dodávateľská spoločnosť neposkytla žalobcovi žiadne služby a dodávku tovaru, keď tieto skutočnosti mal preukázané zo svedeckej výpovede konateľa dodávateľskej spoločnosti Z. Z..

Konateľ spoločnosti SAUBER, s.r.o. Z. Z. potvrdil, že jeho spoločnosť nevykonávala žiadnu činnosť pre žalobcu, teda výrobu letákov a sprostredkovanie rozvozu vyrobených letákov na území SR a vo svojej svedeckej výpovedi dňa 30. apríla 2010 jednoznačne uviedol, že predmetné faktúry pre žalobcu nevystavil a tiež, že podpis na faktúrach nie jeho, obchodná spoločnosť žalobcu nie je mu známa a o uzavretí zmluvy o obchodnej spolupráci so žalobcom nemal žiadnu vedomosť. Na základe uvedeného sú potom faktúry spoločnosti SAUBER, s.r.o. podpísané osobou, ktorá o predmetnej obchodnej činnosti vo vzťahu k žalobcovi nemá vedomosť.

Vzhľadom na uvedené, napriek tomu, že žalobca predložil ako dôkazy predmetné faktúry, ktoré majú vyvrátiť tvrdenie žalovaného, tak správca dane, ako i žalovaný správne vyhodnotili dôkazy predložené žalobcom ako nedôveryhodné, keďže nepreukazujú po obsahovej stránke, že zdaniteľné plnenie sa uskutočnilo osobou uvedenou vo faktúrach.

Podľa Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sa v konaní vyskytla zásadná právna otázka posúdenia a rozloženia dôkazného bremena medzi daňový subjekt ako platiteľ DPH a správcu dane v prípade, že sú pochybnosti o prijatí zdaniteľného plnenia daňovým subjektom, ako aj pochybnosti v osobe dodávateľa, keď práve dodávateľ v rámci miestneho zisťovania správcovi dane uviedol spochybnené údaje o žalobcom tvrdenom uskutočnenom zdaniteľnom plnení.

Podmienky uvedené v § 49 ods. 1 a 2 písm. a/ a § 51 ods. 1 písm. a/ zákona o DPH sú hmotnoprávnej povahy a na ich bezpodmienečné splnenie sa viaže nárok na odpočet. Ich nesplnenie nie je možné odpustiť (keďže to zákon neustanovuje) ani pri vzniku zodpovednosti inej osoby za vady dokladu a ani za dobromyseľnosti platiteľa. Naopak, zákonodarcu požaduje (pre ľahkú zneužitelnosť), aby platiteľ, ktorý nárok na odpočet uplatňuje, preukázal existenciu podmienok, ktoré pre nárok na odpočet stanovil zákon. Pokiaľ si platiteľ uplatňuje nárok na odpočítanie dane z dodávateľskej faktúry, musí byť schopný preukázať, že zdaniteľné obchody boli reálne uskutočnené.

Na základe vyššie uvedených skutočností správca dane svoj záver, že sa zdaniteľné plnenie, ktoré si uplatnil žalobca v daňovom priznaní neuskutočnilo, podložil skutkovými zisteniami s konkrétnym odkazom na vykonané dôkazy a ich obsah, ktoré vyhodnotil a dostatočne zdôvodnil, na základe čoho dospel, podľa názoru najvyššieho súdu, k oprávneným pochybnostiam o neuskutočnení zdaniteľných plnení.

Pokiaľ žalobca v odvolaní namietal, že skutkový stav bol nesprávne právne posúdený, najvyšší súd sa s touto námietkou žalobcu zhodne s názorom súdu prvého stupňa nestotožňuje. V danom prípade nepostačuje, pokiaľ si platiteľ uplatňuje nárok na odpočítanie dane z dodávateľskej faktúry, iba predloženie účtovných dokladov a zmlúv, pretože uskutočnenie zdaniteľného plnenia je potrebné preukázať nielen po formálnej ale aj po obsahovej stránke. K tejto námietke dáva žalobcovi súd do

pozornosti, že v zmysle vyššie citovaného ustanovenia zákona o správe daní § 29 ods. 8 je dôkazné bremeno na strane daňového subjektu. V daňovom konaní je povinnosťou daňového subjektu preukázať všetky tvrdené skutočnosti, pričom správca dane tieto dôkazy posudzuje. Správca dane, ktorý získa oprávnené pochybnosti o tom, či bola predmetná služba dodaná, nie je povinný dokazovať jej nedodanie, ale daňový subjekt musí vedieť preukázať uskutočnenie zdaniteľného plnenia osobou uvedenou v predkladaných faktúrach, pokiaľ si uplatňuje nárok na odpočítanie dane z dodávateľskej faktúry. Ak daňovník neunesie v tomto zmysle dôkazné bremeno, nemôže byť úspešný v uplatnení nároku na odpočet DPH.

Žalobca ako podnikateľský subjekt má byť dostatočne oboznámený so svojimi povinnosťami daňovníka vo vzťahu k správcovi dane, ktoré vyplývajú z daňových zákonov (plnenie daňových povinností je jedna z podstatných podmienok podnikania). Dá sa preto oprávnené očakávať od daňovníka vedomosť o tom, že má v zmysle daňových predpisov preukázať pri predpokladanej daňovej kontrole, že k zdaniteľnému plneniu skutočne došlo a taktiež musí vedieť preukázať, že kto uvedenú službu skutočne aj reálne poskytol.

Žalobca ako jeden z odvolacích dôvodov uviedol aj námietku, že správny orgán získal dôkazy, ktorými podložil svoju správnu úvahu, nezákonne, keď žalobcovi odňal možnosť konať pred správnym orgánom. Najvyšší súd Slovenskej republiky túto argumentáciu žalobcu neakceptoval stotožnil sa s tvrdením Krajského súdu ako i žalovaného, že táto námietka žalobcu nie je vo vzťahu k predmetu tohto konania právne irelevantnou. Navyiac, ako vyplýva z listinných dôkazov nachádzajúcich sa v administratívnom spise, žalobca si písomnú zásielku obsahujúcu upovedomenie o výsluchu Z. Z. neprevzal, ktorá skutočnosť nemôže zakladať odňatie možnosti konať pred správnym orgánom. V danom prípade odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že pokiaľ by sa žalobca i zúčastnil výsluchu uvedeného svedka, tak na vyslovenom právnom závere žalovaného ako i Krajského súdu by sa nič podstatné nezmenilo a nemohlo by to ani privodiť priaznivejšie rozhodnutie pre žalobcu v danej veci.

V odôvodnení rozhodnutia sa prvostupňový súd vysporiadal so všetkými skutkovými aj právnymi otázkami majúcimi význam pre posúdenie prejednávanej veci. V rozhodnutí uviedol zákonné ustanovenia, na základe ktorých dospel k právnemu záveru a dostatočným spôsobom sa vysporiadal aj s právnou argumentáciou žalobcu.

Najvyšší súd v konaní žalovaného správneho orgánu nezistil ani takú vadu, ktorá by mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250j ods. 3 O.s.p.), v dôsledku čoho nemožno konštatovať, že napadnuté rozhodnutie správneho orgánu alebo jeho postup nie je v súlade so zákonom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na závery uvedené vyššie považoval námietky žalobcu uvedené v odvolaní proti rozsudku krajského súdu za nedôvodné, ktoré nemohli ovplyvniť posúdenie danej veci a preto napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil, stotožniac sa v zásade aj s dôvodmi jeho rozhodnutia (§ 219 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.), nakoľko pri nedostatku žalobných dôvodov pre zrušenie napadnutého rozhodnutia nezistil ani okolnosti, ku ktorým by musel prihliadať z úradnej povinnosti.

Na základe zisteného skutkového stavu, uvedených právnych skutočností, po vyhodnotení námietok žalobcu a tiež s prihliadnutím na závery obsiahnuté v dôvodoch rozhodnutia odvolacieho súdu, Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil žiaden relevantný dôvod, aby sa od právneho názoru krajského súdu v danej veci odchýlil (napr. zásadná zmena právneho prostredia, zistenie odlišného skutkového stavu alebo prijatie protichodného zjednocovacieho stanoviska) a preto v zmysle ust. § 219 ods. 1, 2 O.s.p. za použitia ust. § 246c ods. 1 O.s.p. napadnutý rozsudok krajského súdu ako súladný so zákonom potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky v zmysle ust. § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s ust. § 224 ods. 1 O.s.p. za použitia ust. § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. Žalobca v odvolacom konaní úspech nemal a žalovanému náhrada trov konania zo zákona neprináleží.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.